

CAPÍTOL 1

El silenci de la matinada es va trencar quan va començar a tossir de cop i volta. Una tos esfereïdora provinent de l'esòfag deixava el coll l'Abraham ben sec. Feia nits que no dormia més de dues hores seguides i quan el sol s'alçava entre les dunes, la calor amenaçava qualsevol forma de vida. Les tempestes de sorra anul·laven tots els sentits i últimament es repetien una darrera de l'altra constantment. L'Abraham es fregava els braços amb les ungles però la pell seca ja no resistia aquella coïssor. Cada vegada amb més freqüència passejava la llengua pels llavis intentant hidratar-los de saliva. El coixí ja no feia cap funció i era inútil dormir una mica més inclinat. L'Abraham es va dir prou. Es va alçar d'una revolada. Semblava que perdia l'equilibri però amb un àgil gest de la mà dreta, gairebé a cegues, va suportar tot el pes del seu cos sobre la tauleta que reposava al costat del llit. Les calaixeres eren obertes i els papers dançaven al ritme del vent en un elegant desordre. Va intentar pescar un dels fulls al vol mentre amb una mà subjectava el turbant que es desfeia com una serp sense vida al voltant del seu cap. Els ulls vermells d'insomni no el deixaven veure amb claredat i les cames li feien figa. Va decidir asseure's de nou damunt del llit. Encara duia el paper a la mà i el va deixar al seu costat. Amb les dues mans es va premer els laterals del cap amb força. El soroll del vent furiós que arremolinava la sorra li produïa un incessant dolor al cap. La tensió s'apoderava de tots els músculs de la cara: el nas intentava caçar aire net per respirar, els pòmuls desganats premien la mandíbula, les dents repicaven constantment les unes amb les altres, i la llengua intentava atrapar granets diminuts de sorra sense èxit. Amb les mans juganeres intentava fregar-se la cara per calmar la tensió però tan sols trobava un sac d'ossos sota aquella pell reptiliana. Tenia la boca enganxosa, els llavis tallats i les dents brutes. Va intentar rescatar un tros de menjar entre els queixals ajudant-se de la llengua. No ho aconseguia i va posar-se gairebé tot el puny dins la boca. Amb les ungles llargues i groguenques va rascar entre les dents per estirar aquella resta de carn crua. Se la va empassar i es va llepar les ungles intentant aprofitar fins l'última proteïna. La tos no cessava. Més aviat augmentava, i esgotava per complet les seves forces. Va aconseguir deixar la ment en blanc. Tan sols van ser uns segons però van ser suficients com perquè l'Abraham viatgés uns quants anys enrere. Primer el record apareixia borrós però a mesura que s'hi apropava els sentits feien real el

somni. Encara era dins la caravana però no hi havia sorra per enlloc. El rellotge a la paret funcionava a un ritme precís i una llum tènue de mitja tarda s'escolava per tots els racons. L'atrapasomnis de l'entrada onejava com el vestit de colors de la mare que, just en aquell moment, feia la seva aparició en escena entrant per la porta lateral de la caravana. En un discret segon pla l'Abraham es va sorprendre quan no va sentir el grinyolar tan molest de la porta.

- Abraham bonic, el sopar és a punt, pots ajudar-me a desplegar la taula vermella?- demanava la mare seduint-lo amb una mirada i apagant el fogonet on reposava aquella olla metàl·lica.
- Un segon mare. Només em queda un capítol. - l'Abraham va respondre excitat alçant el llibre amb les mans per reforçar el seu argument.

El llibre que li havia regalat el pare en aquell mercat medieval de Besalú. Les cobertes del llibre li havien quedat gravades a foc dins del cervell i quan va tornar a abaixar el cap es va entristir al veure de nou les pàgines de color groguenc. I les seves mans. Les mans joves i llises com el pétal d'una rosa, uns dits alegres que passaven les pàgines amb avidesa i les ungles d'un color rosat com els núvols que recorrien el cel d'aquella vesprada.

Finalment, l'olor que desprenia el sopar de la mare el va conquistar. Va deixar el llibre cap per avall damunt del llit i obert en la mateixa pàgina.

- Issy! Anem sopar, vinga! - va exclamar l'Abraham mentre es donava cops a la cuixa per cridar l'atenció de l'Issy.

El gos es va alçar d'una revolada. Aquell animal el seguia fidelment perseguint la seva ombra i aquell vespre de primavera no en va ser una excepció.

De cop i volta, l'intent d'aixecar-se del llit el va retornar bruscament a la realitat. Un dolor punyent als genolls el va impedir incorporar-se. Va obrir els ulls de nou i aquell somni tan nítid ara havia quedat arrebossat de sorra. Amb una mirada atònita va intentar cercar aquell llibre damunt l'estanteria però, tal i com es temia, no hi veia amb prou claredat. Les mans ja no brillaven i les ungles mossegades dels nervis tan sols acumulaven sorra. Això sí, l'Issy seguia escarxofat damunt

del llit. Semblava que a ell, la sorra i el vent, no el desvetllaven constantment. L'interior de la caravana era fosc i tèrbol. La tapisseria era vella i esparracada, la pintura saltava de tot arreu, el llit ja no estava clavat a la paret i el motor feia temps que no responia. Els últims mesos havien estat molt durs. L'Abraham s'havia abandonat i amb ell la seva casa. Reclamava una nova oportunitat de viure sobre aquelles quatre rodes immòbils però donava per perduda la feina que havia de fer. Sense cap mena d'esperança es va incorporar cap a l'Issy i el va despertar per fer-lo baixar del llit. Just allà on hi havia dormit el gos es podien veure algunes pàgines de llibreta brutes i amb inscripcions intel·ligibles. Va recuperar el full de paper que havia deixat damunt del llit. Hi va trobar aquell gràfic marcat a tinta blava. Una corba ascendent corroborava un augment desproporcionat de la temperatura els últims dies. Tal i com s'augurava, les condicions meteorològiques no milloraven. Es va lamentar per enèsima vegada però ara ja amb menys ímpetu. Es va tornar a estirar al llit de qualsevol manera. L'Issy va tornar a pujar per recuperar la seva posició. L'Abraham es va tapar la cara avergonyit i no va poder contenir les llàgrimes que es barrejaven amb la suor i es desprenien pels laterals dels ulls fins a les orelles i s'evaporaven a l'entrar en contacte amb el coixí. Va poder tancar els ulls una estona.

Ja rondaven les dues del migdia. Feia una calor exageradament forta. Allà enmig del desert el termòmetre marcava temperatures extremes. Bufava una brisa que ajudava a calmar la cremor en tot el cos de l'Abraham. Però ell seguia dormint, tapat amb la manta que li arribava fins la comisura dels llavis ressecs. Durat el dia, el sol cremava fins i tot els llavis però el més segur és que fos per culpa de l'alcohol ingerit la nit passada, l'anterior, i... perquè no dir-ho, també l'anterior. Des que la Bet no era allà, no aixecava el cap. Va ser l'última peça que faltava per a que la seva vida s'esmicolés per complet. L'amistat que havia unit a les seves famílies els va unir des de la infància. L'Abraham guardava aquells records atrapats a la retina. Van tenir la sensació d'estar predestinats des del primer moment. Casualment, la caravana en la que anaven en tots aquests viatges, era la mateixa en la que vivia actualment. El que en el passat era una caravana de moda, tot terreny i majestuosa, ara s'havia convertit en un trasto atrotinat que amb prou feines es podia moure i estava visiblement castigada pel rovell que recorria gran part del vehicle. De fet, si no hi hagués rovell tampoc és podria

moure, doncs l'arena havia atrapat les rodes del vehicle, fent del que va ser un espectacle de la enginyeria que circulava per les carreteres nevades de la Sibèria, un objecte inamovible en l'actualitat. Amb prou feines l'Abraham es podia sentir refugiat, però allò no deixava de ser casa seva.

Poc a poc, va anar obrint els ulls, enlluernat per la claror del sol en el seu punt més alt. Però no era això el que l'havia despertat, sino aquell vent suau que corria dins de la caravana a conseqüència d'haver deixat la porta oberta la nit anterior, que a la vegada ocasionava aquell maleït soroll, grinyolant com si d'un gos mal ferit es tractés. Havia de posar-li oli a les frontisses... Potser quan s'alcés, o potser ho deixava per demà. Parlant de gossos, on estava l'Issy? Va girar el cap toscament. El moviment va fer tornar a lloc uns quants ossos del coll i l'esquena. Es va incorporar i va trobar l'Issy als seus peus, dormint plàcidament. Es va preguntar per un moment si també somiava, si sentia la soledat o si trobava a faltar. Desitjava fer-li totes aquelles preguntes. Al cap i a la fi, era l'única companyia en aquell indret tan desolat. Ai, el desert del Sàhara! Com ho podien fer els touaregs per viure en unes condicions de vida tan dures: aferrant-se a les tradicions com a poble que els mantenien arrelats a aquella terra poc fèrtil, arenosa i sense aigua.

Merda, els touaregs! Els hi havia de fer una visita abans de les tres de la tarda. Va tornar a fer un gir brusc amb el cap per mirar el rellotge de paret que van col·locar amb el seu pare quan encara era ben petit. Del que no s'enrecordava en aquell moment era que ja feia anys que no funcionava, però per a ell, els anys ja feia temps que passaven com hores. Havia perdut la noció del temps. L'alternativa passava per buscar el telèfon entre el desordre de la tauleta de nit: entre botelles d'alcohol, roba bruta, i algun utensili que feia temps que estava abandonat. Un d'aquests objectes era la seva llibreta. La portava a tots els llocs per apuntar mil i un detalls del dia a dia. Aquesta faceta el convertia en un apassionat de la vida. El seu aspecte ho demostrava: tenia taques de café, pàgines mullades, estripades... Aquells records escrits a mà i amb tinta de tots colors feien de la llibreta un element del tot valuós. Si aquell estudi resultava ser un fracàs o si el seu estat vital no li permetia reportar tot el que havia viscut, aquella llibreta en deixaria constància fidelment. Però, pensant-ho bé, què és

millor? Morir sent recordat, o caure en l'oblit del temps i les persones vagant per la vida solitari i sense rumb? La mateixa pregunta es va fer l'Abraham, que la va recuperar com un gest instintiu que mancava de raonament, probablement fruit de la ressaca. Finalment, va trobar el seu rellotge de mà, va observar que eren les tres i mitja de la tarda. De nou tornava a fer tard. Es va alçar d'una revolada. Encara duia el turban desenredat i a punt de rodolar espatlles avall. Va tancar els ulls en veure tot aquell desastre al seu voltant. Va prèmer les dents amb força i va inspirar el poc aire que quedava dins la caravana per armar-se de valor. Ja amb els ulls oberts va sortejar sabates i mitjons desaparellats, un coixí i la cadira de fusta. Un cop davant de la pica es va repenjar amb els dos braços damunt la superfície metàl·lica. La cisterna encara deuria ser plena perquè al fer girar la maneta de l'aixeta, un rajolí d'aigua va caure en picat i es va afanyar a recollir-lo amb les dues mans ben obertes. Es va refrescar la cara que acumulava capes de suor i sorra. Va acotar el cap per fer un glop d'aigua i va empassar fins que el raig va anar minvant. Va aprofitar l'aigua escampada per la pica per refrescar-se el clatell i va deixar que l'Issy fes la resta.

La reacció de l'aigua amb la pell seca va fer esclatar una coïssor àcida de la qual no es va poder resistir i va gratar-se les galtes una bona estona. De la barba llarga i irregular en regalimaven les últimes gotes, una de les quals es va precipitar fins a caure damunt d'un dels papers del quadern obert enmig del terra de la caravana. Aquest va ser el següent pas: ordenar la biblioteca amb rodes que semblava haver sofert tempestes i huracans. Era conscient de que arribava tard a la cita amb la tribu però també sabia que no podia anar-hi amb les mans buides.

Damunt del llit desfet hi va anar apilant papers desaparellats d'un color groguenc, amb anotacions i marques d'algun líquid ja ressec. A la tauleta de nit, a la cadira i a les estanteries hi va fer lloc pels quaderns, llibres i llibretes amb anotacions més complexes. Per sort encara s'hi podien distingir les paraules de la portada i els nombres al llom. Si no es tractés de l'Abraham allò es podria considerar patrimoni cultural de gran valor. Però era obvi que el desordre peculiar i la falta de previsió s'havien apoderat de la situació. Es va decidir pel quadern de fotografia. Va ser una forma agradable de despertar la nostàlgia dels últims anys i agafar forces per les pròximes hores. Es va aturar uns segons a la fotografia on

hi sortia ell amb dues nenes del poblat dels Touaregs. La imatge semblava tirada poc abans de pondre's el sol i, pel seu aspecte i la barba recent afeitada, deuria fer un bon grapat de mesos d'aquella instantània. Al fons s'hi difuminaven dunes sorrenques que dibuixaven corbes perfectes i donaven dimensió de profunditat al paisatge. Amb el dit índex, l'Abraham va resseguir les línies del desert fins a tocar el barret de cuir que reposava damunt del seu cap. Un detall el va sobresaltar: no hi havia restes de sorra. Ni a la cara, ni a la roba i l'aire semblava net. Va abaixar la fotografia i va focalitzar la vista a través de la finestra lleugerament oberta. Al comparar la imatge amb la realitat actual que l'envoltava va percebre un canvi radical en el paisatge. El clima s'havia deteriorat fins a punts insospitats. Les condicions de supervivència eren cada vegada més extremes. Tal i com havia passat en les últimes investigacions el temps feia dels nòmades uns passatgers més aviat inapreciables. No aguantaven llargues estades en una mateixa regió, els recursos s'esgotaven amb molta freqüència i, en conseqüència, la salut, el desenvolupament i la vida en general es debilitava feroçment. Per a l'Abraham, la situació no era excepcional i, per casualitat o destí, la seva vida personal atravesava un desert d'incògnites i penediments que el feien més fràgil a les adversitats climàtiques.

Va seguir repassant fotografies al detall i a mesura que s'apropava al moment actual el dominava una sensació de buidor acaparadora. Havia perdut el rumb de la investigació i això augmentava la falta de motivació per a seguir treballant. Deia la mare que la feina era la vida. Però si la vida ja és prou complicada, perquè posar-nos més feina? L'Abraham tenia clar que si no fora per la seva ocupació alguna malaltia mental s'apoderaria de la seva raó, però també era conscient que la pròpia feina l'havia despullat de tot tipus de vincle emocional. Entre aquest mar de dubtes i la caravana a mig fer, va sentir els touaregs iniciant la marxa. El vent confonia la música envolant dels camells carregats fins les dents i els cants alegres de la mainada. Aquella era la seva forma de vida i la vivien amb serenor i felicitat. Ningú els havia obligat a viure així però tampoc els havien deixat altra opció. No sé fins a quin punt tots som esclaves de la nostra identitat. Això a l'Abraham, li feia bullir la pell. I si ens estem equivocant. I si això de viure és un acte intranscendent. I si som part de la corrent. Però sempre es convencia a ell mateix. Repetir-se constantment que tenia poder per canviar les coses. Si més no, era prou autònom com per controlar el seu destí. I això sempre xocava amb

la infància. L'entorn per davant de la genètica. Vivim com vivim perquè volem, perquè és el que ens trobem quan arribem al món. O potser no. Potser hem obviat alternatives. Hi ha d'haver una manera de canviar. No en tenia cap dubte. Fins que els dubtes començaven a aflorar l'un darrere l'altre, com les famílies de touaregs desfent el camí.

L'Abraham repassava les anotacions al *quadern 32.6*. Allà hi havia escrit tot el que tenia relació a l'educació i a la percepció dels infants de la vida nòmada. Era una recerca ambiciosa, pràcticament inèdita i arrebossada de preguntes punyents que feien de l'Abraham un personatge més crític. Aquella barreja d'observacions i valors personals confonien a qualsevol que s'aventurés a llegir-les. Cadascuna d'aquelles incerteses ressonaven com martells dins del seu cap. Era conscient que en els moments de debilitat física i mental, les emocions s'accentuaven i que aquell n'era un dels instants a tenir en compte. Va acabar de fullejar el quadern fins a trobar les restes d'un parell de pàgines estripades. Llavors va incorporar-se en una cantonada del llit i va cercar aquell parell de fulls que li faltaven. Primer en va trobar un de caps per avall. Encara hi havia espai per a una darrera anotació a la part del darrere. L'altre pàgina va ser més complicada de trobar entre mig d'aquella pila de papers, però finalment es va fer amb ella al recordar que hi havia un dels dibuixos que havia fet una de les nenes. Mentre tancava els quaderns, veia com el grup desfeia el camí. Per la finestra de la caravana podia veure caps de persones de diferents mides avançant lentament amb grup i carregades de tota mena d'objectes. Es va recolzar a l'ampit de la finestra i va contemplar la desfilada dels touaregs. Els últims dies haurien d'haver estat claus per recollir la informació que li faltava. En canvi, es va limitar a resignar-se i va donar la raó als canvis naturals d'aquell ecosistema. Si els touaregs abandonaven el terreny abans d'hora era motiu suficient com per preocupar-se. A ell també li tocava fer rumb cap a una altra banda. Durant els últims anys s'esforçava en seguir-los les passes però aquesta vegada les coses eren diferents. Ja no tenia el mateix suport des de l'oficina, els recursos s'esgotaven, i el més important, les seves forces i la motivació eren gairebé inexistents. No volia reconèixer que era el moment de rendir-se. Va endreçar de qualsevol manera les quatre coses imprescindibles dins la bossa i es va precipitar per anar fins on hi havia el campament per veure què hi trobava o si

encara tenia l'oportunitat de parlar amb algú. Sortint per la porta, va veure la feïnada que li esperava per tornar a engegar aquell trasto i va preferir no pensar-hi. Va començar a córrer en direcció contrària a la marxa dels touaregs. El campament no era lluny d'allà i tenia l'esperança de trobar-hi ajuda.

CAPÍTOL 2 - EL COR COSIT A COMIATS

L'Abraham va començar a caminar a pas lleuger. Aviat es va creuar amb alguns dels integrants de la tribu, que fugien a correuita de les inclemències del temps. Els trajectes a peu amb tots els objectes que transportaven es feien durs, però aquells dies el vent i la calor eren insoportables. Era qüestió de vida o mort trobar un nou lloc a recés. L'Abraham intentava aturar alguns dels touaregs amb qui havia establert més confiança, però tothom li donava l'esquena mentre seguien fent camí. S'apil·laven els maldecaps amb aquell exili inesperat com per ajudar a un boig al que ja havien perdut tot el respecte. S'havia guanyat la mala reputació a pols, doncs no era la primera vegada que els visitava amb olor a beguda destilada, i, com en les darreres ocasions arribant tard. Fins i tot no s'havia presentat en l'última trobada. D'aquells anys allà l'Abraham n'estava molt agraït i no era per menys. Les tribus no acostumen a trencar el seu silenci amb l'exterior. És una tradició molt protegida i preuada que saben que en mans de qui no toca es pot posar en perill la vida d'una gran família i amb ella la història de tantes generacions. Saben d'on venen i són conscients de que la seva constant vulneració per part de la societat sedentària no és fruit de la casualitat. La vida va de prendre decisions i, els touaregs, en això són uns bons experts. Per aquest motiu, i algun d'altre probablement, el començament no va ser fàcil. L'Abraham arribava amb l'ambició de menjar-se el món i tot i la seva ment crítica i curiosa, a la gent d'occident se'ns veu d'una hora lluny aquesta competència persuasora. I en aquest cas no era una excepció. Tot i que l'Abraham li havia donat moltes voltes en començar aquesta expedició va acabar acceptant que la vida que sempre havia volgut només es podia aconseguir amb quatre duros. I qualsevol finançament s'ha de demostrar. Aquest xoc moral i ètic posava en evidència l'abisme que ens separa avui als sedentaris dels nòmades. I no ho podia oblidar. Feia mesos que l'Abraham havia perdut el nord. Un dels seus objectius vitals era el de demostrar que es podia recuperar la vida nòmada. Que de fet, volia recuperar aquestes tradicions ancestrals per demostrar que era l'única manera de salvar el planeta. I així va anar sumant adeptes i obrint portes. I en un obrir i tancar d'ulls era ell mateix qui es tancava la porta. Aquesta vegada la de la caravana. Va passar pel costat de l'ancià de la tribu, que guiava l'expedició damunt del seu camell. El líder dels touaregs el va mirar per sobre les espatlles i va deixar anar un sospir que guardava la barreja

perfecte entre anhel a temps passats, on van intercambiar grans converses, i pena pel present, on veia que el seu antic confident havia tocat fons. Sentia llàstima d'ell. La tribu, i en especial aquest referent havien cregut en l'Abraham. Tenia l'esperança de que els pogués ajudar. Es van escoltar i respectar, van traçar un projecte de vida en comú i això era un secret que l'Abraham no va saber guardar com era degut. Amb els peus enganxats a la sorra densa del desert, l'Abraham va romandre quiet mentre el camell avançava lentament i el touareg se'l mirava de reüll. L'Abraham, en canvi, no el va poder mirar als ulls de la vergonya que sentia. No va gosar obrir la boca tot i que no hi havia una millor oportunitat de posar en paraules tots els dubtes que es barallaven dins del seu cap. Però res de res. Silenci que precedia el temps i temps que allunyava el seu llaç a punt de torçar-se per sempre. No li surtien les paraules i se sentia profundament humiliat. Pesaven les sabates i la consciència. Havia pogut dormir massa bé les darreres nits sota els efectes de l'alcohol però era ara que feia mal. Era en plena llum del dia que rebentaven esclatxes de pudor i els pensaments més flagel·ladors travessaven els poros més diminuts del cervell turmentat. Una tempesta que també es feia visible al seu darrere. Mentre la seva silueta anava quedant devorada per la tempesta d'arena, a l'altra extrem de les dunes s'anava allunyant la comitiva de camells i touaregs. Encara en quedaven uns quants passen per banda i banda d'un ésser descompost per moments.

Va seguir caminant. Es va trobar amb el jove que li feia de traductor. Havien passat moltes hores junts. Tot i que també havia tingut males experiències li guardava un bon record. Sabia que al cap i a la fi, era una bona persona. Aquest en canvi, va tenir menys orgull i una certa predisposició a ajudar-lo. Va reduir la seva marxa sense deixar de caminar, i li va explicar ràpidament que s'anaven a hospedar a les cases de les seves famílies al campament de refugiats més proper. Els déus havien parlat. Fins i tot l'espècie més diminuta d'aquell indret podia percebre que s'augurava la pitjor tempesta de les últimes dècades. Amb un discret interès va pressionar a l'Abraham perquè fes les maletes i tornés cap a casa. -És hora de tornar- li va semblar entendre a l'Abraham. Aquella vegada, els touaregs no tenien clar si la tempesta acabaria. Les previsions eren crues i a ells se'ls acabaven les provisions. Havien de canviar el rumb a contrarellotge i aquells canvis tan bruscos del temps posava en perill d'extinció tota la seva vida. Va insistir a l'Abraham del perill que corria. Va seguir caminant mentre s'allunyava d'un Abraham totalment immòbil. Els pensaments confusos anul·laven qualsevol mena d'expressió verbal. En certa manera, tenia interès per saber què hi passava quan marxaven els nòmades. Milers de llegendes rondaven per la història sobre el que podia passar en aquelles terres i ell no ho havia pogut comprovar mai amb els seus propis ulls. Tanmateix, sabia que s'exposava a les inclemències d'un temps del tot imprevisible,

però ja no li quedava res. Era el millor moment per perdre's entre l'arena de les dunes. El jove se'l va quedar mirant durant uns breus instants, sense entendre la decisió de seguir endavant, però respectant-la, i respectant el valor i la valentia que li conferia el fet de seguir endavant tot i les adversitats.

L'Abraham havia pres una decisió ferma. Ja no buscava les respostes dels nòmades. Va accelerar la velocitat, i simplement se'ls mirava amb un posat pensatiu però convençut. Només va esbossar una petita rialla al veure la nena del poblat amb la que més temps passava, que li va retornar el gest afablement mentre es recolzava a l'espatlla de la seva mare. La mare la va estirar pel braç amb un gest bruscat per tallar aquell intercanvi de mirades. Li recordava a la seva única filla que gairebé ni coneixia. Li va caure alguna llàgrima però va continuar caminant absort entre els seus pensaments. Ja es podia veure el final de les fileres de nòmades. Arribava el final, un altre comiat. Tenia l'ànima a carn viva i mai havia après a dir adéu. Una vegada més i qui sap si la darrera per acomiadar-se, com sempre, un mal regust de boca. Havia dit adéu en moments més agradables, cap a destins més esperançadors, amb unes maletes carregades d'il·lusions i uns peus que no s'aturaven. Havia cosit el cor amb retalls de records. Havia viscut desenllaços de tots colors que guardava sota pany i clau amb imatges que van i venen en els moments de més neguit. Braços que s'alcen per parar taxis de ciutats nevades, maquinistes de tren amb retard que premen botzines sorolloses en les estacions més grans de tots els continents. S'havia acomiadat d'amics d'una tarda, de companyes de feina i de mestres d'universitat. Havia pronunciat adéus de mitja tarda a l'oficina i d'altres amb els ulls antelats. Havia marxat o, depèn com s'ho miri, havia deixat marxar a les amistats, a la dona i a la filla. I tot i estar tan ben entrenat, mai no havia sabut acomiadar les parts més fosques del seu interior. Mai no s'havia desfet de traumes ni de por. No deixava marxar orgulls i somnis. Potser és que no se n'havia adonat. Mai abans havia estat tan evident un comiat i tan poc emocionant com el d'aquella tarda. Va seguir esquivant touaregs i camells, maletes i farcells, objectes de tota mena i pedaços que guardaven històries d'un valor incalculable. L'Abraham sabia d'aquestes riqueses i hi havia una sensació dins seu que s'apoderava d'aquestes històries. Tenia fam de recompensa i el posseïa la ment més tèrbola. Va augmentar el pas ferm sense que ningú l'aturés. Només el va perturbar el soroll d'una trucada quan ja havia adelantat tota la comitiva nòmada. Al telèfon amb prou feines s'hi veia la pantalla i va despenjar la trucada sense ni pensar en les possibles respostes des de l'altra banda.

Abraham?- Una veu entretallada sortia de l'altaveu d'aquella andròmina tecnològica que acompanyava a l'Abraham els darrers anys.

En sentir la veu, l'Abraham es va intentar recomposar. Va deixar anar un sospir abans de respondre.

- Ets tu, David! Ja tenia ganes de sentir la teva veu. Tinc tantes coses per explicar-te. Com estan els nens? Segur que estan tan entranyables com sempre.- va disparar l'Abraham sense deixar ni un segon per a les respostes a les seves preguntes.

Va tornar a sospirar i va tancar els ulls. Va dibuixar un somriure sarcàstic i desalentador ja que podia imaginar-se el motiu d'aquella trucada. No tenia ganes de malgastar la poca saliva que li quedava així que va romandre en silenci prement el mòbil contra l'orella amb tot el palmell de la mà dreta.

Ara les coses ja no eren com abans. Enyorava aquells dies quan l'Abraham tot just començava el seu pas per la facultat d'història i en David ja s'especialitzava en la història de l'economia. Tots dos havien recordat amb molts bons ulls aquella tarda i tot el que va succeir a continuació. El que en aquell moment semblava una utopia personal, s'havia convertit, al cap d'uns anys, en la seva feina. Ja des de joves, tant a l'Abraham com a en David, els meravellava la vida nòmada i tot el que hi estava relacionat. En aquella època, tan sols un grup de joves radicals antisedentaris els van representar en els seus primers passos. Més endavant, la vida acadèmica en la recerca els va unir en el seu projecte personal. Aquell treball exhaustiu i esperançador que començava entre llibres de biblioteca, cervesa fresca a la mà i alguna cigarreta de tant en tant, avui semblava desembocar cap a un mar sense solucions.

- Abraham, la família està bé, sí.- Va dir en un to impersonal. - Però per altra banda, dubto que tinguis tantes coses per explicar-me com dius. De moment, hauràs de tornar a la ciutat. Les coses han canviat aquí al despatx. És complicat trobar més subvencions. Quan tornis ja parlarem del projecte.- va esgrimir en David.

-D'acord David. De fet, els touaregs també marxen, i jo no sé si tinc força per seguir amb això. Perquè... la veritat és que no estic bé. Mai ho he estat des que va marxar ella. Ja ho saps tu això. I també tinc la sensació de que has marxat tu. O potser mai hi has estat. I aquest temps també m'ha servit per adonar-me de com hem canviat. He perdut una bona amistat per culpa de la pressió amb els projectes. Sabia que no em trucaves preocupat per mi. Però el més dur és que he perdut la motivació en tot això. I en part sóc feliç d'haver obert els ulls.- L'Abraham provava de posar paraules al cúmul de sentiments que s'havien acumulat els últims mesos. Intentava aparentar calma i fluïdesa en el discurs però el seu estat físic i la mala cobertura feien aquells mots difícils de desxifrar.

En David el va tallar - Abraham si us plau. Ara no és moment d'entrar en el joc psicològic. Els dos sabíem on ens posàvem i cadascú ha decidit fer el seu camí. Jo també trobo a faltar aquells dies. I... I seguim sent amics. Però ara no és el moment de parlar-ho, t'he trucat per parlar de feina... - mentre en David es feia entendre, a l'Abraham se li acabava la paciència. Va abandonar el seu joc amable i va entrar de nou en un estat de pànic i nerviosisme. -Doncs David, si és per parlar de feina, ja saps que estic treballant en unes condicions infrahumanes. Ho sabies des del principi, però el projecte va ser prou llaminer com per deixar-me aquí investigant. I et dono la raó: jo he sigut el primer que ho ha estat perseguint durant tots aquests anys. Tot el que...- l'Abraham tornava al combat apel·lant a les paraules amb més significat.

En David va tornar a fer d'advocat del diable i com a bon professional va intentar fer tocar a l'Abraham de peus a terra. -Tot el que has buscat des d'aquell any que ens vam conèixer a la facultat. Volies dir això veritat?.- En David va reconduir la conversa tement-se un nou intent de persuasió. Ja som adults. Fes el favor, Abraham... El món ha canviat- Va prosseguir en David mentre de fons es podia escoltar la remor de veus adultes, portes que s'obrien i es tancaven i telèfons de despatx sonant i despenjant-se amb veu formal.

L'Abraham volia creure-se'l però ja havia allargat massa aquella agonia. - I tant David, el món ja no és com abans. Fins i tot els touaregs estan perdent l'esperança. Jo perdo la motivació i tu perdràs la feina. La gent no vol sentir el que nosaltres crèiem. I això es veu amb evidències per tot arreu. La gent

necessita sobreviure i no convenceràs a ningú de que els nòmades podran resistir al canvi climàtic. No es tractava de posar els nòmades contra la paret. Volíem demostrar que era viable ser nòmada i que a més era la única sortida per salvar el planeta. No sé quants anys ens deuen quedar aquí a la Terra. Ha crescut la resiliència al canvi, la gent no viu amb famílies, la vida es basa en un mateix i el sentiment de comunitat ja és cosa del passat. Potser... - va deixar uns segons abans de continuar. Només esperava que en David li donés la raó. I això no acostumava a passar. En veure que en David seguia l'altra banda del telèfon però no donava senyals de vida va prosseguir. Però aquesta vegada va canviar el guió del discurs i és que mentre parlava per telèfon, va estirar el braç dret i al fer córrer la màniga de la brusa es va poder entreveure aquell disseny tatuat a tinta i agulla sobre la pell fosca. En totes les grans ocasions, a l'Abraham i a en David els havia marcat el significat del nombre 8. Semblava que ara tan sols en quedava el tatuatge als seus braços. Després de signar junts el primer projecte va decidir tatuar-se'l en forma horitzontal a l'avantbraç.

Tots dos graduats de les seves respectives disciplines. Època de canvi i esperança entre la població jove. La gent estava disposada a donar-se un darrer intent per salvar el planeta. En David i l'Abraham es trobaven junts aquella tarda de setembre. Eren dues gotes d'aigua de vida entre la multitud que corejava cants i protestes pels carrers de Barcelona. Al final de la marxa pel canvi climàtic es van quedar una estona asseguts sota el rellotge de la plaça central. Allà s'hi sentia bategar el cor de la ciutat. Era un setembre calorós ja que, quan van seure a les escales, la pedra encara era calenta. La gent escampava la boira després d'un dia simbòlic en què s'havia reunit la massa social al clam de "Salvem el planeta". Consciències fortes i segures d'elles mateixes representaven aquell moviment. Un moviment social heterogeni format per una mescla de sentiment emocional i acció pel canvi.

A partir d'aquell moment van arribar uns anys molt intensos. Les alegries les podien contar amb els dits d'una sola mà. Les males notícies els havien anat enfonsant els somnis a pas lent però ferm. Havia plogut molt des d'aquella tarda de setembre a les escales de la Plaça Central, a la primera visita al campament dels Touaregs: el primer contacte amb el poblat i una foto per la posteritat. La

Bet i ell amb la Firdhaus i la Malak: les dues nenes que l'Abraham havia vist créixer amb els seus propis ulls fins a convertir-se en mares. De fet, una d'elles, la Firdhaus, era la mare de la nena amb la que l'Abraham mantenia aquell vincle tan especial. Les coses es van anar torcent. La Firdhaus ja no el veia com un entranyable estranger, sinó més aviat com un home aprofitat i fracassat. Amb el David, després de presentar el seu primer projecte per fer la recerca sobre el grup nòmada van començar a aparèixer les subvencions. I poc després van signar el primer contracte junts. El mateix dia que van decidir tatuar-se a la pell el símbol de l'infinit. Un cicle de vida que es creua, s'acaba i torna a començar. Amb ells o sense, de forma constant. I així havien decidit treballar. En David sempre des de l'oficina recopilant les investigacions que feia l'Abraham sobre paper en el terreny de treball. Cadascú hi posava el seu granet de sorra. I ara mateix els granets de sorra es posaven per totes les parts del cos de l'Abraham.

Augmentaven les ràfegues de vent i la conversa amb en David es feia impracticable. En David intentava retrobar-lo. – Abraham, em sents? Ara?-.

En David no va suportar més aquell silenci i va decidir-se a penjar.

- Abraham, t'haig de deixar, d'acord? Quedem així, sí?- la veu d'en David amb un to de melancolia i falsa esperança s'escolava entre els sorolls habituals d'una oficina. Però a l'altra banda l'Abraham ja no va respondre més. Sense massa convenciment en David va penjar el telèfon d'oficina. Curiosament, el gest va fer curta la màniga de la camisa i el seu tatuatge es va fer veure en aquell entorn tan formal. Ell el duia sempre cobert. Era l'únic tatutage que s'havia fet i tot i estar-ne orgullós, això del tatuatge ja no el representava. Mentre l'Abraham havia seguit tossut i fidel als seus principis la resta van anar adaptant-se al món dels adults. Un model de vida que, tot i no garantir res en absolut, donava peu a estabilitats més o menys reals. Primer va ser en David que va decidir fer la feina a la zona confort. Havia assentat el cul en cadires de despatx, davant de pantalles lluminoses i entre tecnologia més intel·ligent que alguns dels seus companys de feina. Va anar deixant de banda aquells somnis utòpics de viure en un estil de vida nòmada i representava en la màxima essència el sedentarisme postliberal. Després d'en David, va ser la Bet qui va renunciar a la vida sobre rodes i va apostar per la maternitat. No eren dos estils de vida

incompatibles però ella va decidir tornar a casa. Per l'Abraham havia estat la decisió de fugir, però ella es va sentir acollida a la llar, encara que aquesta significava viure amb en David i compartir la filla que tenia amb l'Abraham i més endavant el seu germà. A la Bet mai li havien aturat les pressions dels adults i va fer rumb amb l'Abraham. Sortien de la universitat amb les motxilles per omplir d'aventures les ments plenes de somnis. Ella havia estudiat biologia i s'havia especialitzat en antropologia històrica. No hi havia res que aturés aquelles cames incansables. Era tan decidida que ni l'amor per l'Abraham, ni la por de renunciar als somnis la van aturar per canviar dràsticament de rumb pel seu benestar i el de la nena. La Zira ja tenia 3 anys i uns ulls que brillaven com els de la mare. Va créixer forta i amb els mesos demostrava la sang que corria per les seves venes.

CAPÍTOL 3

A en David el va sobtar que no s'acomiadessin com era habitual. Però després d'observar uns segons el tatuatge, va estirar la màniga de la camisa i va seguir concentrat en la seva feina.

L'Abraham no va poder obrir la boca ni per dir-li adéu. La tempesta de sorra s'havia enfurismat en qüestió de segons i era impossible obrir els ulls o utilitzar cap altre sentit. La calor augmentava i l'Abraham estava desconcertat pel vent i la sorra. Ja no es veien les petjades dels touaregs ni s'apreciava el campament. Va intentar avançar protegint-se la cara amb les mans i el turbant. Va obrir els ulls un segon però va quedar encegat per la claror del sol. Començaven a fallar les cames i se sentia marejat. La suor regalimava avall per la seva pell i l'estómac semblava un vaixell desbocat. Feia estona que no menjava res i la fam s'apoderava d'ell.

En David intentava fer veure que podia seguir treballant sense que li preocupés la trucada que acabava de tenir amb l'Abraham, però l'havia trasbalsat per complet. No es permetria perdre a l'Abraham més del que ja s'havien distanciat. Però no recordava en quin moment van començar a torçar-se les coses. Tenia la sensació de que havia pres decisions pel seu propi interès però que no ajudaven a l'Abraham. Es refugiava en l'excusa de que ja havien crescut. Que ja

no eren aquells joves atrevits. Que ara tenien obligacions. Però enmig d'aquestes reflexions, un punt covardes, el removia la consciència de que l'Abraham podia arrebatre totes aquestes justificacions. Va decidir sortir del despatx per anar a la cafeteria de la feina a diluir els pensaments entre cafeïna i sucre de sobre. Necessitava estar sol i sabia que s'apropava un dels moments en els quals la vida se t'atura al davant i et posa dues portes. Sabia que en qüestió d'hores hauria d'empènyer una de les portes i deixar l'altre per la bona gent. Era cert, es recordava a ell mateix, havia oblidat allò d'obrir portes. Havia descuidat les excursions fora de les zones de confort. I aquest hàbit tan sedentari anava en contra de tots els principis que havien forjat amb l'Abraham i la Bet aquells anys universitaris. Potser va ser allà la primera esquerdada. Just després de la universitat, quan tot semblava arribar al pic de l'eufòria era perquè també començava el camí de no retorn cap a la gran depressió. No es pot viure tota la vida aferrat al capdamunt de la muntanya dels èxits. O si és així, ens haurem de confirmar amb turons d'incerteses i camins més planers. Però per a ells era inevitable precipitar-se cap a les emocions més fortes. Les que et fan saltar a precipicis, les històries que tatuen pells inesborrables, les ganes de fer-ho inesgotables, les llàgrimes que precedien rialles descontrolades i els cara a cara amb el mirall quan sabies que et menjaries tot el que trobessis allà fora i, tot i sentir-se vulnerable entre dues roques a la platja, poder volar tan lluny del terra que veies les copes dels arbres.

Recordava el dia que l'Abraham li va presentar la Bet: estudiant de biologia, del mateix poble que l'Abraham, però més de ciutat com el David. Els dos es van enamorar d'ella, però l'Abraham tenia un factor molt important a favor seu: la coneixia des de ben petit. Al principi, eren tres ànimes inseparables. Tenien una relació molt completa i sana i se sentien conscients i responsables per liderar un canvi. Però poc després, la relació entre l'Abraham i el David es va enterbolir des que la Bet es va convertir en una mena de premi. I a tot això no ajudava la irrupció del Jordi en les seves vides. En Jordi és, actualment, el cap superior d'en David, que en aquella època estudiava juntament amb ell els estudis d'economia. El típic nen de família rica que demostra el seu poder a través dels diners i la seva sort amb les noies. Ell l'aconsellava per deixar de banda a l'Abraham, i mantenir una actitud conquistadora davant la Bet. I ho va fer durant un temps,

fins que va estar a punt de perdre a l'Abraham i encara se'n penedia. Finalment l'Abraham i la Bet va decidir començar una vida de parella. Des de llavors en David s'ho va prendre amb filosofia i auto imposant-se que estaven fets l'un per l'altra. De fet, gràcies a aquest posat amistós, va aconseguir que la Bet apostés per ell quan va deixar a l'Abraham amb la tribu nòmada i va haver de tornar embarassada. Des d'aquell moment fins i tot l'Abraham el va animar a relacionar-se amb la Bet, i a ser el pare que no podia tenir la seva filla.

Semblava que tant la Bet com en David havien abandonat l'Abraham i ell mateix també ho veia així. Però a en David se'l menjaven els remordiments de consciència. Va sortir del despatx i va anar a esbargir-se a la cafeteria. Era una estància gran, minimalista i impersonal, amb un vidre translúcid per dins que feia de separador amb el passadís. D'aquesta manera, des de dintre podies desconnectar del món exterior. La màquina de café estava a l'extrem dret, i allí va anar directe en David. Va agafar una càpsula de l'armari del costat i el va inserir en l'obertura superior, tot esperant que s'escalfés l'aigua. Va escoltar una remor aproximant-se, era en Jordi que mirava a dreta i esquerra, semblava que estigués buscant alguna cosa. Mentre l'aigua s'escalfava, va treure una tassa del mateix armari i en Jordi va decidir entrar a la cafeteria. Un cop posada la tassa al lloc, el David va clicar el botó per un café llarg, a la vegada que el Jordi el va saludar efusivament.

-David! T'he buscat per tota l'oficina! És estrany trobar-te a la cafeteria, tu que no et dediques aquestes estones lliures.

-Sí, Jordi. És que ara ho necessitava... Per desconnectar una mica.- Va contestar el David, tot traient la llet de la nevera que hi havia darrere en Jordi.

-Què et passa, doncs? Ja saps que m'ho pots dir, que aquí estic per ajudar-te. És per la trucada amb l'Abraham?- Va dir en Jordi de manera amistosa

-En part sí, no sé, no em pensava que se'm fés tan dur... va divagar en David mentre feia el primer glop de café. Va deixar anar una expressió de disgust al trobar a faltar el sucre.

-T'entenc David, és una decisió dura la que hem pres respecte al projecte de l'Abraham.- S'explicava en Jordi. -Però de ben segur que anirà millor per la causa, i per la companyia. Qui ho diria que després de tant temps ho tindríem a tocar!

A en David li van sobtar aquelles paraules. Si ve a l'Abraham l'havia titllat d'individualista respecte al projecte que van començar junts a l'universitat, en aquest cas era el Jordi el que se'l volia fer seu. Però en David sabia que mai ho seria, tot i que parlés en primera persona. De fet, era conscient que si no fos pels diners que es guanyaven, i per l'estat social que donava treballar per "Salvem el Planeta", el Jordi no estaria allí. No entenia per què el va portar en aquella primera manifestació pel canvi climàtic, si sabia que realment allò no anava amb ell. A partir d'allí, va encisar a tots els integrants del projecte, i amb els diners que podia aportar, va crear una empresa amb ànim de lucre amagada dins d'una ONG que teòricament lluitava contra el canvi climàtic.

No volia parlar amb ningú, però menys amb en Jordi. Sabia que acabarien parlant de la feina, i en aquell moment no ho volia. Va allargar el braç per agafar el sucre de l'armari, i va tornar a veure el tatuatge. Seguia pensant en l'Abraham.

-Quina decisió, Jordi? En tot cas, tu ets qui l'ha presa. Jo volia que l'Abraham seguís allí. Em pensava que era l'única forma de que ell fos feliç, i poc o molt, estava avançant amb el projecte.

-David, saps que l'Abraham ja no està motivat, es notava en els seus informes, a més a més, ja no necessitem els seus serveis. I el que ara et diré és com a amic: crec que el que volies era fer les paus amb ell després de com han anat les coses amb la Bet i la nena.- va deixar anar en Jordi, espolsant-se les mànigues de l'americana i apretant l'avantbraç d'en David.

En David, enfurismat amb les paraules que acabava de dir el Jordi, el va agafar per la corbata i enfadat va exclamar: -Ni se t'occorreixi tornar a parlar de la Bet i de l'Abraham d'aquesta forma!- i per uns segons va dubtar mentre agafava aire.

Però veient que aquella actitud no era pròpia d'ell va deixar-lo, va tirar el sucre dins de la tassa, va agafar una cullera, i va començar a remenar el cafè amb llet.

-Disculpa'm, però és que avui no estic fi, m'hauria de demanar el dia lliure.- va concloure sense alçar la mirada.

En Jordi se'l va mirar esperant recuperant el contacte visual. Al veure que no feia efecte aquella pausa va concloure: -Tranquil, t'entenc. Pots agafar-te el dia lliure. Serà millor que marxis cap a casa. Ja n'hi ha prou per avui.- I va fer mitja volta aquest cop sense acompanyar-se de cap gest d'afectivitat.

Després d'aquestes paraules, el David va agafar el café, i tot bufant per refredar-lo va finalitzar la conversa donant-li les gràcies i acomiadant-se.

De camí al seu despatx el dominava el desig no haver reconegut a en Jordi. Aquella persona tan inhumana i corrosiva tal i com havia comprovat amb el pas del temps. Avui ho havia tornat a demostrar, intentant desplaçar al seu amic de la seva vida. Ja es coneixia els seus trucs, però no hi tornaria a caure. A més a més, això només havia estat una mala reacció. Tenia altres preocupacions més importants. Va recordar que li havia dit a l'Abraham que els touaregs marxaven de l'assentament però segons els estudis, els touaregs volien quedar-se en aquell territori durant molt més temps. Quan va arribar a la seva taula per recollir les coses l'instint el va portar a obrir l'ordinador per última vegada. Volia comprovar la previsió meteorològica de la zona on era l'Abraham.

La seva sorpresa va ser majúscula quan va identificar una tempesta d'arena de grans magnituds al radar. En aquell moment va veure que havia de fer alguna cosa per salvar a l'Abraham i, de passada, la seva relació.

CAPÍTOL 4

L'Abraham va caminar una bona estona sense rumb. Un malestar general cada vegada més intens s'apoderava d'ell. Tenia la certesa d'haver arribat just on feia poc s'hi alçava el campament dels touaregs. "Era aquí! Segur". Va mossegar-se el llavi inferior, va fer que no amb el cap i va llançar la bandolera al terra amb les últimes forces que li quedaven. Durant el trajecte des de la caravana s'havia imaginat diferents escenaris però en cap cas haver arribat tan tard com per no trobar cap rastre de la tribu. No podia deixar de lamentar-se. La ronyonera encara al terra s'anava recobrint de sorra, el sol cremava sobre les poques parts

de la pell que li quedaven descobertes. Es va fregar els ulls i just quan es disposava a recollir la bossa per desfer el camí, una silueta en la distància el va confondre. La ment li podia jugar una mala passada. En aquell instant la seva vida tornava a precipitar-se contra un forat sense sortida. Per enèsima vegada perdia la raó, i amb ella la feina i la confiança en un estil de vida. Sabia que si la Bet fora allà no es rendiria tan aviat. Les últimes setmanes havien estat un clam a la nostàlgia. Un espai desconsolat per a les llàgrimes que mai s'havien eixugat del fons de l'Abraham. A la Bet mai la va acabar de convèncer el projecte i això perturbava a l'Abraham amb tota mena de reflexions infinites sense explicacions vàlides. Era cert que tenia predilecció per la Bet i les seves idees, però feia més mal la realitat. "Quan jo sóc aquí i em sento sol no és perquè no hi hagi gent al meu voltant, és perquè no la sento propera. Ens feien viure d'il·lusions. I al final, quan creiem en una cosa, encara que no existís com a tal, podíem arribar a veure-la amb els nostres propis ulls." i aquest martell es repetia fins al punt en què aquella sospita es convertia en un fet. Va recollir la bossa gairebé coberta de sorra i va seguir avançant. Aquella silueta semblava més nítida a cada passa que feia. A poc a poc, i amb certa cautela, s'hi va anar apropant. Va aturar-se i va deixar anar un intent fallit d'iniciar una conversació. Aquell ésser seguia aparentment immòbil. L'extrema calor de mitja tarda deteriorava tots els sentits humans. Era tan difícil acotar la vista que l'Abraham necessitava un pla més proper. Així que va avançar uns quants metres fins a situar-se a una distància cercana. Aquella figura humana ja anava agafant forma. Abraçava els genolls amb els braços estirats endavant i unint les mans en algun objecte que sostenia amb fermesa i s'anava apropant a la boca. Recolzava tot el pes sobre els peus i els genolls doblegats, amb el glutis fregava la superfície de la sorra però sense deixar-hi el pes d'un cos prim i afemolit. Va tardar uns segons més a mostrar interès per l'aproximació de l'Abraham i sense canviar de posició es va apartar les mans de la boca i es va mirar a l'Abraham per sota les celles. L'Abraham va poder identificar un home d'aspecte físic masegat que podia rondar els cinquanta anys i que entre les mans hi tenia un os amb restes de carn que esparrecava desesperadament amb les dents. En veure que l'Abraham no representava cap amenaça va continuar rosegant aquell os semblant al del peroné humà.

L'Abraham, amb certa indecisió, va allargar la mà per intentar saludar-lo però no va obtenir cap mena de resposta. Tot i la incertesa de la situació i la falta de precisió dels seus sentits, va recordar amb detall les pàgines reportades en els últims anys. A tots els campaments, a totes les tribus, hi apareixia un ésser diferent. Físicament no aparentava ser d'un altre grup però el fet condicionant era que sempre apareixia en escena un cop els touaregs abandonaven el campament. Normalment no acostumava a tenir contacte directe amb la tribu, però diuen les llegendes que formava part de la família fins que un dia va trencar una de les regles més preciades dels nòmades touaregs. Fins i tot l'Abraham havia escrit algunes reflexions sobre ell. Per al món dels sedentaris, tal i com reflectien les investigacions, aquesta figura representava l'exclusió social que patien alguns nòmades. I era cert que en la nostra societat podíem trobar paral·lelismes amb la gent sense sotre o als afectats econòmicament pel sistema. Al cap i a la fi, es tractava d'éssers que havien intentat desafiar l'estructura principal d'un grup social. Normalment era degut a la desaprovació de les normes socials i actuaven en actes de rebel·lió. A l'Abraham, aquests comportaments socials el confonien fins al punt de trencar els esquemes. La seva feina anava més enllà de guanyar-se un sou, i el fet de no trobar la utopia que cercava el deixava entre l'espasa i la paret. Mentre l'espasa eren els despatxos, la paret era més robusta que una oficina de ciutat. En la seva paret hi residien somnis, promeses i tot i la fortalesa que protegien era fràgil com una copa de vi.

Com que no van aconseguir entaular conversa verbal, va augmentar la tensió corporal entre els dos éssers. L'Abraham seguia d'empus i mirant-se aquell carronyaire des d'una perspectiva de superioritat. Al touareg desnonat semblava que la presència de l'Abraham el començava a enutjar. Es va desplaçar uns metres enllà saltant per tal de mantenir la posició recargolada del seu cos inclinat. Duia una única peça de roba que li cobria algunes parts del cos de forma desigual i que semblava formar part de la pròpia carn. Tot i el seu aspecte decrepít tenia una expressió facial de somriure que intimidava a l'Abraham. Aquest responia amb ímpetu i interès. Sabia que allà hi havia una part important del seu bitllet de tornada. Ja havia deixat la motivació personal en un discret segon pla i això el feia més fort. Ja no hi havia aquella necessitat de ser

políticament correcte. L'ego era més diminut al costat de la necessitat de supervivència. Si alguna cosa començava a entendre és que no hi havia una edat concreta per rendir-se o per comprendre que rendir-se era part de les possibilitats a escollir.

L'Abraham es va decidir per un últim intent desesperat. Va despenjar-se de nou la bandolera de l'espatlla i mentre la deixava caure al terra, ell mateix s'agenollava i començava a furgar dins la bossa amb les dues mans. La desesperació d'aquest acte reflex va intimidar a l'home que seguia rosegant l'os. Per un moment, va deixar caure l'os i va acotar el cap per mirar de ple el que feia l'Abraham. Tenia els ulls oberts com plats i, lentament va anar canviant de posició corporal. Es va incorporar cap a l'Abraham però es va anar allunyant molt a poc a poc caminant d'esquena. L'Abraham no hi va parar atenció i seguia regirant la bossa buscant algun paper. El carronyaire va aprofitar els metres que havia guanyat per saltar amb les quatre articulacions encara més enllà on hi tenia un farcell lligat a una canya. Va imitar cada gest de l'Abraham: va deslligar la corda que tancava la bossa i amb les dues mans es va posar a jugar amb el que hi guardava a dins. Els dos éssers semblaven entrar en un joc burlesc de mímica. Una ventada inesperada va deixar una capa de sorra damunt dels seus cossos i els dos van intentar espolsar-se la sorra i es van quedar mirant-se mútuament. Separats per una distància d'uns cent metres, semblava que s'estaven dient de tot amb la mirada. Els dos mostraven un posat seriós i desafiant. L'Abraham va aprofitar el contacte visual per despistar a l'individu i es va fer amb la llibreta que buscava. La va treure de la bossa i, juntament amb el bolígraf de la butxaca de la camisa es va disposar a anotar algunes coses recolzant-se en el genoll dret. Va descriure la figura humana que encara el seguia mirant atentament. Va intentar fer memòria de quan l'havia vist aparèixer en escena. No recordava haver-lo vist mai abans. Tot i això, un record aflorava amb especial motivació. Un dels dies que l'Abraham va poder formar part de la rutina dels touaregs va ser quan va morir el pare de les nenes amb qui tant s'havien agermanat. Tot i que la mort d'aquell touareg semblava natural, una remor deixava sospites en l'aire de la tribu. I és que si no recordava malament, sempre havien tingut l'amenaça d'una maledicció. Era un grup social supersticiós que regulava les normes de la tribu en funció d'un bé i un mal espiritual. A la mainada, se'ls

introduïa aquestes llegendes a través de contes i faules i, en tots els casos, el mal estava representat pel voltor. Tot i que s'associava a l'animal, en les històries, aquesta figura sempre tenia forma humana o semihumana. I l'acte que l'havia condemnat al foc etern encara seguia latent en la tribu. Acostumen a explicar que l'home s'havia negat a contribuir en la reproducció de la tribu. Durant molts anys va negar-se a practicar l'acte sexual amb les dones touaregs i promovia actituds anticonceptives. En una societat tan feble en la supervivència, no es podien plantejar el fet de tenir o no descendència, ja que posava a la família en risc d'extinció. Era per aquell motiu, que totes les històries parlaven del càstig que havia de patir qui no contribuïa en la reproducció del grup. Consistia en desterrar a la persona de la tribu. Era totalment prohibit intentar comunicar-se amb ell. Per poder-lo identificar, se'l marcava a foc roent amb un sívella contra el pit i se li lligaven les dues cames per evitar que seguís als nòmades quan abandonessin el poblat.

L'Abraham va intentar comprovar aquests detalls des de la distància però no podia apreciar els detalls. Mentre seguia anotant el que veia de les restes del poblat, aquell home va començar a cridar en forma d'udol mirant cap al cel. Es movia amb inquietud, saltava tocant amb el cul al terra i movia les mans desesperadament com si espantés les mosques. L'Abraham va intentar transcriure els fonemes que sortien de la boca d'aquell ésser i va ser en un dels intents d'acotar el cap per escriure quan va perdre per complet la silueta.

Semblava que el subjecte investigat s'hagués evaporat o fins i tot que hagués estat producte de la imaginació de l'Abraham. Seguia prement el bolígraf contra el paper que s'anava omplint de la tinta que regalimava i va deixar a mig acabar l'última frase. Va córrer cap al lloc on creia haver vist l'home abans de perdre'l de vista. Tan sols hi quedaven les restes d'un os rosegat, un tros de fusta i un pedaç de roba estripada semblant a la vestimenta d'aquell home. I de nou, silenci. Un silenci que feia mal a les orelles. Només l'erosió de la sorra amb les ràfegues de vent provocaven una mena de melodia que omplia la immensitat del subconscient adormit de l'Abraham. No hi quedava cap més rastre. Va mirar al seu voltant, va donar voltes sobre ell mateix com si estigués al mig d'una pista de ball. A banda i banda, l'envoltaven dunes desiguals de sorra i tan sols podia

veure horitzons daurats sense fi. Es va posar les mans al cap. Va deixar de moure's com una baldufa. Es va estirar els cabells. Va tancar els ulls centrant tota la tensió corporal a les parpelles que li tremolaven intensament i volien obrir-se de nou. En la densitat dels seus pensaments s'hi barallaven records d'una adolescència esperançadora. Va traspasar barreres temporals mentre recordava totes les coses de les quals se'n penedia. Es va veure recolzat a la paret del lavabo. El cap li donava voltes, s'adormia i es despertava constantment. Sentia la remor de gent parlant i cantant, sonava música amb base de rap i la llum del bany es fonia en qüestió de segons. Va vomitar. Ja havia escopit tot el sopar i la gola seca demanava aigua. Una de les nits que s'havia deixat endur per la pressió social i les ampolles d'alcohol. Una de les nits que, per impressionar a la Bet, acabava fet un pedaç repenjat de la tassa del vàter. Seguia submergit en el record. Va identificar aquell indret. Era a l'ateneu. Una de les tardes que es van allargar després d'intenses reunions. En aquell espai diminut del barri vell de la ciutat hi havien passat mil hores. Allà es van forjar els primers estatuts de l'associació i d'allà en van sortir els clams del que més endavant s'anomenaria "Salvem el planeta". Allà es trobaven un munt de joves de tot arreu gairebé un cop per setmana. De tan en tan hi convidaven altres organitzacions i, a poc a poc, es va anar consolidant un objectiu clar i comú. Aquells anys tan legítims prometien un futur de canvis i l'Abraham tenia clara la decisió des d'un principi: "de l'ateneu als carrers i així, de poble en poble". Un camí que va començar recolzat per uns quants companys. Ell i en David n'eren els pioners, però a mesura que es dibuixava la idea s'hi van anar afegint la Bet i més tard en Jordi. Tenien uns principis morals que obrien moltes portes i convencien a la massa. I, probablement, la rebuda social, va confondre els seus objectius. Ja ho diuen això de que la popularitat és el primer esglaó on la gent es comença a corrompre l'ànima. L'Abraham sempre havia apelat al correccionisme polític i això l'havia portat en aquell punt desolat al mig del desert. En un intent de confondre a la realitat, va intentar, dins del record, sortir del lavabo i anar a cercar a la resta de la colla. Va escopir i es va rentar la cara. Es va veure reflectit en el mirall mig trencat. Una cara més pàl·lida, uns ulls intermitents i vermells, les mans tremoloses i un sentiment de vergonya que s'apoderava de tot ell. Encara amb les gotes regalimant per la barba es va disposar a obrir la porta. Encara sentia la música i segurament algú estava fent cua a fora esperant que sortís

l'Abraham. Va fer girar el llisquet de la porta i va empènyer amb el peu. Es va ajudar de les mans per travessar el marc de l'entrada i just quan tenia un peu situat fora del bany, sorpresa. El silenci tornava a regnar. No hi havia ningú. Era a l'ateneu. Era fosc, probablement de nit. La llum dels fanals del carrer del davant il·luminaven suaument el local. Ombres de mobles pintaven el terra brut i enganxós. Semblava que havia sortit massa tard del lavabo i la festa s'havia acabat. El silenci era magnànim i no tenia ganes de vomitar. Ja no tenia nàusees però sentia el cos adolorit. Les cadires penjaven cap per avall de les taules. En va estirar una una per la pota i la va fer baixar mentre la girava i s'hi asseia de cares al respatller. Estava desubicat però se sentia present. El cap li donava voltes. Intentava calmar-se fregant els cabells. Havia perdut moltes coses però ara es disposava a recuperar la noció del temps. Es va alçar d'una revolada i això el va trastocar. Ràpidament un mareig el dominava de cap a peus. No podia aguantar-se ni amb la seva pròpia ànima i el cos va començar a balancejar-se i els peus s'entortolligaven com en la pitjor de les danses.

L'Abraham va deixar caure tot el seu pes damunt dels genolls, que es van doblegar fins a precipitar-se contra la sorra. El sol de finals de primavera feia admirable tota forma de vida resistent a aquelles condicions. Tan sols se sentia el soroll de la sorra escampada pel vent, que de tant en tant li esclatava a la cara. Les puntes del cabell que sobresortien del turbant ondulaven amb el vent i, mica en mica, tot el seu cap quedava cobert d'arena fina. L'aleteig d'alguna au sobrevolava per damunt del seu cap i deixava ressonar un gemec com a senyal per a la resta d'éssers vius. L'Abraham va poder alçar el cap, tot i el dolor que li regirava per complet la columna vertebral. Es tractava d'un voltor i, probablement, esperava la resta de la manada. Era habitual el protocol dels animals salvatges quan els nòmades abandonaven les terres del desert. Els més àgils eren els voltors, llavors alguns animals terrestres s'apropaven als voltants del que havia estat, per uns mesos, la casa d'aquell poblat històric. Sempre quedaven restes de menjar, algun estri o un pedaç de roba i les senyals damunt la sorra que s'esborraven fàcilment per la pròpia erosió del vent. No era tan fàcil esborrar les petjades i els camins que havien obert pas a la tribu. No obstant això, constava en tots els estudis de l'Abraham que la petjada nòmada quedaria en la incògnita més aviat o més tard. I era per aquest motiu pel que havia

decidit, quan ja feia més de trenta anys, emprendre aquest camí. En primera instància, no volia que el rastre de les tribus nòmades quedés en l'oblit. Volia demostrar la importància de mantenir la vida nòmada en una societat impulsiva i consumista. Però, com a darrera intenció, el motiu principal de la seva lluita personal era la supervivència de la humanitat al planeta. La seva teoria es basava en demostrar que abandonant la vida sedentària podríem seguir gaudint d'aquesta llar que anomenem: La Terra. En aquell precís moment, una conclusió d'aquestes dimensions semblava convertir-se en el seu epitafi. La vida li donava l'espatlla, feia temps que aquella lluita havia perdut el seu sentit al veure que les coses no cambiaven.

CAPÍTOL 5

De cop, va començar a sonar el telèfon mòbil al fons de la butxaca dels pantalons verds marronosos desgastats.

-Amor? - balbucejant entre al·lucinacions l'Abraham va despenjar el telèfon i de qualsevol manera el va prémer contra la seva orella.

-Abraham?- Tornava a ser en David.

-D..Da..David?- Va dir amb la veu desgastada, sospirant un altre cop, tot tancant els ulls.

-Abraham. Has de marxar d'aquí ara mateix. El radar meteorològic fa dies que ens avisa. S'acosten forts vents. Has aguantat fins al final. Ara ja no és qüestió de fer-se l'heroi. M'han informat que els touaregs ja han marxat i en unes hores aquest desert quedarà immers en una tempesta d'arena.- en David semblava preocupat per la integritat de l'Abraham i això el va confondre uns instants.

Aquest instant de nostàlgia va durar ben poc. En veure que l'Abraham no responia, en David va prosseguir el discurs però canviant la direcció dràsticament. - Quan tornis hem d'analitzar el projecte, hi ha noves idees damunt la taula sobre com procedir. Però ara et necessito proactiu, com en els vells temps! Ni et pots imaginar com em presionen des de dalt... Necessito que posis

de la teva part. Però bé, insisteixo, no em quedaré tranquil fins que trobis un lloc a recer amb la caravana. - va replicar en David.

Aquelles paraules van deixar trastocat a l'Abraham. Si bé no es veia amb cor d'articular una frase amb cara i ulls, ni tan sols una paraula complexa, el seu cap donava voltes a tot el que estava passant. Per una banda, s'alegrava de sentir la veu del seu vell amic. Però per altra banda, denotava en les seves paraules que no el trucava per demostrar preocupació ni empatia cap a ell. Tenia la sensació que tan sols el trucava per aconseguir els resultats de l'estudi. I així ho indicaven els precedents. Des de feia temps que la relació laboral i la pressió dels projectes havien deteriorat la seva relació. Ja no parlaven sobre les vicissituds de la vida: discussions acalorades sobre política, tertúlies sobre futbol, la família... Per exemple, com els deuria anar a la Bet i a la Zira, va pensar l'Abraham. Reconeixia que el temps havia esborrat aquelles estones de quan eren joves i despreocupats, sota la sombra del pi que es mostrava imperial en la casa d'estiu. Ja no eren ni joves, ni despreocupats, tot i que cada vegada a l'Abraham tot li importava menys, i a en David, cada cop li importaven menys coses. A l'Abraham li dolia acceptar que en David no havia estat allí quan el necessitava, quan ella va marxar. De fet, encara el necessitava, però seguia absent. Això encara el debilitava més. Com havien canviat... En contra de la seva voluntat, l'Abraham va confirmar que no tenia cap mena de motivació. Un pensament el torturava en especial: "tant temps predicant que es pot trobar una feina a la que t'hi dediquis per gust". Quantes persones havien suportat el seu discurs romàntic sobre treballar i viure al mateix temps, dedicar-se a la vida. Sempre havia tingut aquell dubte i era aquesta incertesa el que el mantenia viu per demostrar-se a sí mateix tota la teoria. Malauradament ara ja semblava més decidit i la solució final no semblava convènce'l ni ajduar-lo a tirar endavant. Ara, ja quedava poc per acabar l'estudi, però la degradació física i mental de l'Abraham era del tot insostenible. Ja no es volia ni justificar, ni acceptar consells d'algué que no considerava que s'estava preocupant per ell de veritat. Era estrany el sentiment d'animadversió que aquells pensaments li estaven causant. Sentia que acabava d'obrir els ulls. L'Abraham provava de posar paraules al cúmul de sentiments que s'havien acumulat els últims mesos, però no tenia forces per

treure-ho tot, no en aquell moment. En canvi, tan sols va poder dir, -D'acord- amb un to de veu tremolós.

Va ser aleshores quan en David es va adonar de l'estat del seu amic. I no només el físic. Va notar el magnitud dels seus pensaments en aquella sola paraula, per la qual va canviar el to de veu. I amb un to molt més tendre va dir: -Abraham, si us plau! Segueixes essent un gran amic i és per això que ara et demano que m'escoltis i marxis d'aquí ràpidament. No juguis amb la teva pròpia integritat. Enviaré un metge a les afores de la ciutat perquè s'encarregui de tu quan arribis amb la caravana. Serà allà aquesta nit així que fés camí tan aviat com puguis.-
Va informar en David

A l'Abraham aquest to paternalista el va enfurismar. Des del primer moment, el David sabia que ell estava treballant en unes condicions infrahumanes. Ho sabia des del principi, però el projecte era prou llaminer com per deixar-lo aquí investigant. El silenci s'encarregava de guardar la remor interna de l'Abraham. "Jugar amb la seva pròpia integritat? Va ser ell qui no em va treure d'aquí quan ho necessitava"; "I moure la caravana? Això és missió impossible. Aquell trasto no s'engegarà de cap de les maneres". Però com ho podia saber en David, si només parlaven de feina?". i així sense posar fre. El David sabia que no li diria mai que no. Si més no, fins aleshores. A tot això, el va sorprendre que, de cop i volta, el David es tornés a preocupar per ell. Potser la seva amistat no estava perduda. Fora pel motiu que fora, ho havien de parlar, però per poder parlar, havia de sobreviure. L'Abraham havia de sortir d'allí. El voltor seguia rondant per la zona, i això no augurava bones notícies.

-No sé... No sé si podré... La caravana... el motor... no fun...f...unciona-

Aquelles paraules van sortir de la seva boca per pur instint de supervivència. Les existències internes d'alè s'esgotaven i li era impossible articular ni un sol mot més. En el que podien ser els últims instants de la seva vida, no se li va acudir altra cosa que mirar el tatuatge que s'havien fet conjuntament amb el David a l'avantbraç esquerra. Ja estava desgastat pel pas del temps i les condicions climatològiques que havia sofert. Estava totalment descuidat. En aquell moment simbolitzava amb màxima precisió la seva amistat. El símbol matemàtic de l'infinít

que representava la lluita constant i eterna, però que ara ben bé podria ser més aviat un simple número vuit, molt més efímer i demostrant que el temps et passa pel damunt sense adonar-te'n. I així s'apilonaven totes aquelles idees autodestructives i pessimistes dins del cervell de l'Abraham. "Tant se val com ho fem. Tots ens hem entusiasmat en controlar el temps. Nosaltres hem posat rellotges a tot arreu: a les places, a les estacions de tren, a les farmàcies, a les cuines de casa. Hem dissenyat atractius rellotges per lligar-los al canell. Sembla mentida que l'objectiu era controlar el temps ja que acaba lligant-nos encara més a la seva realitat. I en tots els casos hem anul·lat per complet la possibilitat de fer el temps infinit. Tot acaba en algun moment. Aquí al desert, no parlem de busques de rellotge, ni d'alarmes de telèfons mòbils d'última generació. Però també som esclaus del temps i és que les estacions de l'any posen color i dominen el clima. I la lluna i el sol es precedeixen amb pulcritud i respecte al llarg de les vint-i-quatre hores diàries. I d'això anava aquest projecte, si no recordo malament: d'acceptar les realitats que ens envolten i deixar-nos fluir amb la naturalesa d'aquest planeta. En canvi, ara cou més el remei que la ferida. Només és qüestió de temps que descobrim la manera de viatjar al futur o al passat...

-Abraham!- va deixar anar taxativament en David mentre tallava el reguitzell de pensaments que remugava l'Abraham en veu baixa. En David confirmava que no havia cuidat al seu amic com era d'esperar. Sempre havia prioritzat pels interessos de l'empresa, i no pas en destinar recursos a coses tan òbvies com podien ser el manteniment del vehicle en el que vivia l'Abraham enmig del desert. El pitjor de tot era que l'Abraham tampoc ho havia demanat. Normalment era curós amb aquests detalls, estava sempre atent de la seva estimada caravana amb la que havia viscut tantes aventures. Els últimes mesos havien estat dolorosos per l'Abraham i tot just ara en David n'era conscient. Això li va fer caure alguna llàgrima. Volia recuperar-lo, però potser ja era massa tard. En aquell moment, el cap de l'empresa va entrar en escena. Observava el David pel vidre de la porta, i es va quedar sorprès escoltant la conversa entre ombres de mobles i llums fluorescents. No era habitual que el David es desplomés anímicament a la feina, i menys mostrar-ho físicament. L'Abraham, per la seva banda, ja tocava al terra fins i tot amb el nas. El voltor seguia donant voltes al seu voltant, cada vegada aproximant-se més a la que podia ser la seva presa.

-Abraham- va repetir el David amb una veu entretallada superat per les emocions. I aquest cop va prosseguir: – Si us plau t’ho demano, treu forces d’allí on puguis, i vés cap a la caravana a resguard de la tempesta, sinó... no vull pensar en el que podria passar! Si fa falta, vindré personalment a trobar-te. Sé que últimament no hem estat tan units com abans. No ets l’únic que se n’ha adonat. Però saps que m’importes molt, i no et deixaré a la deriva enmig del desert, hostia!-. Dels ulls d’en David, les llàgrimes rajaven cada vegada amb més abundància. No es podia imaginar una vida sense ell, ara que veia que l’estava a punt de perdre. Va deixar uns segons per rebre alguna resposta. Però, en comptes d’això, tan sols va sentir un remor de fons que indicava que es començava a perdre el senyal. Pel context deduïa que la tempesta s’apropava, i que les ràfegues de vent ja eren una realitat a l’altra banda del telèfon. –ABRAHAM!- Va cridar amb totes les seves forces. Just en aquell moment, la connexió es va perdre del tot. El destí de l’Abraham ja estava en mans del desert. Va reaccionar enrabiada i perdent el control: – Merda, merda, MERDA!!- Va exclamar, a la vegada que picava la taula amb el puny tancat. La impotència s’apoderava d’ell. En Jordi se’l va quedar mirant estupefacte. Allò no era bo ni per ell ni pel negoci. Va decidir actuar. Va obrir la porta d’una revolada i es va llançar contra el David.

-David! Tranquil- va dir en un to paternalista - sigui el que sigui es podrà solucionar. El que semblava un intent de placatge, es va convertir en una abraçada fraternal.

-Jordi, he d’actuar. L’Abraham està al pou, i necessita algú que el tregui d’allà. He de trucar al metge. Marxaré cap allí amb el primer vol que surti! - Es va desempallegar d’en Jordi i va sortir àgil i amb pas ferm de l’oficina.

En Jordi es va quedar bocabadat. Desconeixia aquesta part del caràcter d’en David. Per una banda, el fascinava, i trobava a faltar amistats com aquelles. Des de ben jove, per a ell els negocis van ser la prioritat principal. Per altra banda, sabia que aquestes no eren bones notícies. Creia haver enterrat aquest vincle emocional entre els dos amics que, de sobte, semblava que renaixia de les cendres.

La tempesta de sorra es complicava en qüestió de segons i era impossible obrir els ulls o utilitzar cap altre sentit. La calor augmentava i, l’Abraham, desconcertat pel vent i la sorra, seguia al terra

Va intentar escoltar les últimes paraules del David, però va ser pràcticament impossible. Va veure que, evidentment, tindria més probabilitats de sobreviure si es refugiava a la caravana, però el cos ja no responia. Les orelles xiulaven i s'omplien de sorra. El dolor del cap s'havia convertit en un martell dolorós i incessant i els ulls coïen com si els fregués amb alcohol etílic. La mirada va anar en direcció al voltor, que tot just havia aterrat al seu costat, el va mirar fixament sense moure ni un sol múscul. L'animal s'hi acostava a poc a poc però desfiat. "Però avui no", es va confirmar a ell mateix. L'Abraham tenia clar que aquell no era el dia. Encara no havia arribat l'hora.

CAPÍTOL 6

"L'ésser humà és una espècie sadomasoquista." I somreia. "Estem condemnats al patiment. I tan sols de pensar-hi ja assumeixo aquesta màxima." I somreia encara amb més convicció. "Creu-re'm aquesta gran mentida." A cada reflexió l'expressió facial se li esquerdava. Movia les dents per fer-les fregar les unes amb les altres. Els pòmuls semblaven a punt de traspasar la pell de les galtes. Tenia una sensació física de plaer. El seu cos era lleuger i, en harmonia, la seva ment li deixava una estona per jugar a ser sincer. "A sincerar-se, que a vegades, en algunes ocasions, no vol dir la veritat." Es repetia a ell mateix. Era tan gran la convicció que havia esgotat tots els recursos... El seu cos havia arribat al límit del patiment i la seva ment havia fet tocar els pensaments al pou de l'esperança. I allà sota, tot el que dius ressona i es repeteix com l'ego. Aquest cop el somriure va ser més difuminat. Volia aclarir tanta metàfora. Si pogués mudar la pell com les serps, si pogués posar el cap sota la dutxa, si pogués parlar amb claredat sense esparracar les cordes vocals... I de cop aquell remordiment de la mare. "No pensis en el que podries haver fet. Ha passat perquè havia de passar i no hi pots fer res. Amb el present te n'aniràs al futur i ai de tu que t'hipotequis del passat." Aquest record el calmava. El dolor era humà i fins i tot relaxant. Les paraules de la mare el van fer tornar a somriure, però de nou, el pensament destructiu s'apoderava de l'ànima desprotegida. I és que havia decepcionat a la mare. Havia menyspreuat els seus consells i, ella, que l'havia deixat volar de tots els nius...ella, que l'havia esperat i patit en les seves aventures...ella, "què faria ella en aquesta situació?" Durant un segon va assaborir la resposta: "el perdonaria i es perdonaria a ella

mateixa.” Com a ésser també s’havia infligit dolor incessàriament. També havia decidit parir, casar-se, hipotecar-se amb el passat i vendre l’ànima al diable. I de cop tornava a xocar amb les parets massisses de la capsa on vivia. Buscava el condol en els errors dels altres. I, per sort, en aquest dolor, les parets del seu cervell eren estretes i indestructibles..Ara que es trobava sol i desolat la realitat seia a la cadira del tribunal i a cada acte d’heroïcitats deixava caure el martell damunt de la seva consciència. Era un estira i arronsa entretingut i viciós. En un darrer intent de sortejar la realitat va fer voltar tot el cos cap a l’esquerra perquè, potser des d’aquella posició, podria inclinar el cap. Però un sol gest va ser suficient per tornar a l’estat inicial. Era insuportable el dolor d’haver forçat la màquina que ens protegeix l’esperit. Recordava aquella vida universitària. Incontables ocasions en què ell i en David es repetien desilusionadament que deixarien de sortir a les nits. I tants eren els matins que es llevaven apedaçats per l’alcohol. Amb els anys semblava que la feina ho dissimulava tot. Van tirar endavant somnis que sortien del cor, van fer-los realitat. També va recordar les promeses que havia après a fer de forma convincent. Com si pintés el mar de color lila o la sang de color groc daurat. Va perjurar vides allò de moure muntanyes i de que “demà vindré”. Un demà que va arribar massa tard per la Bet, un demà que no va arribar a temps, una il·lusió de que demà me’l creuré. S’havia convertit en una proesa això de viure. Era difícil caminar, no hi havia espai per escriure i amb el temps la gent se n’havia cansat. Fins i tot el mateix David, que els seus somnis s’havien adaptat als motlles que la societat proporciona a un preu aparentment més assequible que el que estava pagant l’Abraham. Ja no sabia si era ell mateix qui parlava, si ho feia des de la vida o des del més enllà. Potser havia arribat l’hora de dir adéu. De deixar de tocar de peus a terra d’una vegada per totes. Se sentia preparat per aquest camí, tot i que com en les darreres ocasions, no era del tot conscient del que li esperava per recórrer. Va assumir el destí com si una mena de veu se li hagués pronunciat acceptant el seu desig. Desitjava rebre la mort de braços oberts com quan el nen accepta un càstig menys sever del que esperava.Va pensar per un moment en com seria el viatge que començava. Va intentar dibuixar un caminet de sorra. Un passadís natural amb marges verds i herbes que et condueixen cap a una porta. Potser hi havia palmeres i, per què no, un cel brillant. Al final del passeig una gran portalada que s’obriria rovellada i remugant convidant-lo a passar. Si ell fora l’arquitecte del viatge s’afanyaria a dissenyar una arribada en forma de pati

popular: amb una gran taula pels sopars de verbena, amb una llum que pengi del terrat, amb un gran arbre al mig de la plaça i un veí que sopi amb tu per Nadal. I així, com qui no vol la cosa, va dissenyar el seu més enllà tal i com li hagués agradat viure la vida. Va pensar que, al cap i a la fi, això era tan sols un retrat de la mort. I que abans, la gent, simplement s'entoxonava dins de tombes de pedra i es lapidava en cementiris massificats. Va recordar llavors que havia de pensar el seu epitafi. Pot ser alguna idea d'aquestes de "la teva pròpia llar és dins del cor, casa teva és allà on vas". O una cosa així com ara "som el que fem i fem el que volem". Tot va anar adoptant un color més pessimista i va recordar allò del principi sobre el dolor autoinflingit. I ho va veure clar. El seu epitafi seria clarament: "L'èsser humà és una espècie..." No va poder acabar la frase ni en el seu pensament. Un soroll molt agut com de sirena el va rebentar per dins i instintivament amb les dues mans es va tapar les orelles. El so era tan fort i estrident que tot el cos estava en tensió. Va tancar els ulls prement amb força les parpelles i la mandíbula fregava amunt i avall sense parar quieta. Encara estirat panxa amunt va cridar obrint completament la boca deixant veure els ullals. Va començar a moure's d'un costat a l'altre, a picar de peus a terra amb els genolls doblegats. El so incessant era tan potent que ni el seu crit es podia distingir. Per un moment va pensar que el silenci era tan nítid que feia mal a les orelles i va intentar apartar-se les mans. En una mil·lèsima de segon va desmentir la teoria i va continuar regirant-se de dolor. Semblava que el so ho trencaria tot. De cop una llum encegadora com si fora prop de tocar el sol va inundar tot el que la seva vista podia arribar a veure. Va tancar els ulls de cop i volta, però encara així les parpelles li tremolaven i la pell no evitava que traspasés tanta claror. La llum es va apoderar, juntament amb el xiulet de tota la realitat que l'envoltava. Era una mena de somni tan lúcida que potser era veritat. Potser era veritat tot allò que es diu de quan estàs a punt de morir: que no sents res, que veus una llum blanca que et dirigeix fins al final d'un túnel. Ell tan sols trobava a faltar aquesta mena de túnel. Les orelles estaven a punt de rebentar de dolor i va desistir. També va obrir els ulls acceptant la ceguesa. Era enmig del no res. Va recordar haver somiat un escenari semblant. Sabia que era comú que algunes persones somniessin el mateix de forma regular. A ell li recordava aquell espai sense límits, on no es podia mesurar cap dimensió ja que no hi havia un final. En aquest somni tot era blanc, tots els colors s'unien per formar la perfecta uniformitat cromàtica i per confondre, si encara no confonia prou, tots els sentits.

En aquell somni no recorda sentir el so però és cert que mai podia parlar i, en cas que pogués articular algun so, era inaudible fins i tot per a ell mateix. Aquest record del somni el va fer despistar per uns segons i va diluir els seus pensaments. Va somiure, per enèsima vegada i va acceptar el dolor intentant confondre el seu cervell. Es va dir, doncs, si no hi ha túnel, estic atrapat aquí. Però també és cert que no puc morir. Així doncs, no hi ha mort sense vida, no hi ha somni sense realitat. I aquella botzina eixordadora va anar cessant lentament. De cop i volta, també es va anar apagant la llum blanca d'hospital fins que la seva vista va poder identificar altres colors, fins que les seves orelles ja no estaven al marge de l'explosió. El seu cos es va anar relaxant de nou. El va dominar una calma interior i física que no recordava haver sentit des de feia molts anys. Notava una suor freda que li regalimava per tot el cos. Es va fregar la cara i el clatell amb les dues mans. I de sobte, vida, de nou.

Tot el que li havien explicat els seus pares de quan havia nascut, podia ser en veritat una invenció seva, el que era cert en aquell moment, era que estava a 10.000 anys del seu naixement, i tot i així, allí estava, amb la certesa d'estar visquent alguna cosa real

Era un part prematur, no va donar temps d'anar a l'hospital, i per això la mare de la Bet, que era comadrone, va ajudar a la mare de l'Abraham a treure el nadó que portava a la panxa. Mentrestant, una Bet de 4 mesos mirava des de la cuna una escena que és borrarria al seu cap a base dels anys, però no seria perquè no ho recordessin les seves mares, doncs sempre els hi deien que és coneixen des de recent nascuts, i raó, no els hi faltava.

CAPÍTOL 8

No sabia on era. Però sabia que era viu i despert. No sabia quantes vides li deuriem quedar però aquesta anava a viure-la com la última. Va poder notar que el seu cos recuperava la mobilitat i que la superfície on descansava era tova. Semblava herba humida. La visió el va permetre focalitzar la vista i va identificar uns quants arbres al seu voltant. Era de dia, potser migdia, i tan sols la llum entre les copes dels arbres il·luminava algunes de les capes del que semblava ser un bosc uniforme.

La vegetació era abundant i diversa. Uns arbustos al seu voltant que tenien la dimensió d'arbres van convidar-lo a inclinar el cos i recuperar una posició més còmode. El vent va moure les capsades dels arbres i va deixar anar quatre fulles d'un color verd marronós. Alguna cosa es va moure prop d'allà ja que va sentir com les branques d'un arbre crepitaven com si el foc les cremés. De fet, el cant d'un ocell el va recordar que podia escoltar el que passava al seu voltant. I de cop, va sentir unes veus que s'apropaven. Va intentar amagar el seu cos entre els arbustos i un cop a recés va parar l'orella. No podia apreciar res del que sentia. Va anar tancant els ulls a poc a poc per deixar pas a l'oïda. Va intentar endevinar quin idioma parlaven. Semblava la veu d'una nena fent preguntes i una veu adulta que les responia amb un to més aviat xiuxiuejant. Va ser impossible desxifrar cap paraula així que a mesura que es van anar acostant, l'Abraham se les va empescar per situar-se a una distància prudencial per poder observar-les sense ser descobert. Encara tenia el cos mesagat però va ser possible trobar l'amagatall adequat. Ja sentia les veus a tocar d'on ell era. Van aparèixer en escena dues siluetes: una d'estatura mitjana i l'altra més aviat baixa. Semblaven passar de llarg fins que la més petita va donar un cop a l'altra persona i les dues es van acostar curiosament cap a l'Abraham. Creia que potser l'havien vist, així que va pensar que potser era moment de sortir de l'amagatall però no les tenia totes. Va deixar dos segons per prendre una decisió. Insegur d'ell mateix va decidir incorporar-se però just en aquell moment les dues siluetes es van agenollar per inspeccionar un element que hi havia al terra. L'Abraham va poder observar la seva llibreta i el telèfon mòbil que li deurién haver caigut de la butxaca quan es va aixecar. Mentre ell es lamentava, les dues siluetes va canviar el to de veu. Semblaven espantades i desconcertades així que sense tocar cap de les seves pertinences van marxar a un ritme àgil cap a la direcció des d'on havien aparegut. L'Abraham les va veure desaparèixer i quan es va assegurar d'estar sol va sortir d'una revolada i va allargar la mà per recollir les seves coses. També hi havia un dels vells bolígrafs quasi sense tinta. Va intentar encendre el telèfon mòbil però no responia, va extreure'n la bateria però tots els intents forçats van resultar ser insuficients. Va alçar el telèfon per intentar trobar connexió d'alguna manera, però res de res. Va aprofitar per inspeccionar l'indret. Tot semblava ser sorprenentment net, no hi havia plàstics per enlloc, cap zona de picnic o senyalitzacions. Potser estava en un parc natural poc freqüentat. Potser aquelles dues persones eren vigilants de la zona. Els arbres

eren molt més alts dels que havia vist a la selva amazònica i el color de les fulles semblava anunciar el final del solstici d'estiu. Havia de prendre una decisió, havia de marcar un rumb, havia de localitzar la seva posició en algun mapa. Sense cobertura i amb la panxa buida va intentar deduir l'hora del dia i cap a on es ponia el sol. Va pensar d'enfilar-se a un arbre per veure cap a on era la sortida més propera del parc natural. Va començar a recordar amb certa nitidesa que l'últim lloc on havia estat era el desert del Sahara i ara mateix, aquest espai, no s'hi assembla en res. No en tenia ni idea de com havia anat a parar fins aquí. Però amb les mans a la butxaca per evitar tornar a perdre el mòbil o la llibreta va començar a caminar en direcció els rajos del sol. No semblava haver-hi un camí marcat i els matolls i els arbres estaven distribuïts de manera totalment natural. D'aquesta manera era difícil marcar un itinerari o seguir una direcció recta però estava convençut de que no podia ser lluny el final. Potser tenia sort i trobaria algun vigilant que el guiés fins la sortida o l'ajudés a orientar-se. Va seguir caminant. De tant en tant, donava una ullada enrere per intentar assegurar-se de que no havia passat abans pel mateix camí. Era difícil de reconèixer però estava segur d'ell mateix.

CAPÍTOL 9

Va seguir caminant hores i hores mentre el sol s'anava ponent. La roba que duia era bruta i encara duia sorra a les butxaques i als mitjons. No havia aconseguit trobar cap rastre i el paisatge que l'envoltava era exactament el mateix. Es feia fosc i perdia l'esperança de poder passar la nit a recer. Va mirar a banda i banda, va intentar identificar algun camí per on seguir tirant. Els darrers raigs de sol travessaven els arbres deixant entreveure uns últims komarabis en aquell bosc infinit. Estava nerviós i preferia seguir caminant fins a trobar alguna pista d'on podia ser. Va anar fent memòria de les últimes hores que recordava abans de caure inconscient. Tenia la sensació d'haver traspassat d'un món desèrtic a la jungla com per art de màgia. A la llibreta encara hi tenia les darreres anotacions en les quals parlava de l'ésser amb qui s'havia trobat al campament touareg. Va desaparèixer l'últim raig de sol i de cop i volta van baixar les temperatures. Un aire de tramuntana era sec i difícil de respirar. L'humitat que hidratava la vegetació d'aquell indret es va anar condensant fins a formar un ambient gèlid. En qüestió de minuts, els

arbustos i les plantes baixes eren plenes de rosada i a cada respiració la boca deixava anar un núvol d'aire fred. Es va envoltar el turbant al coll i es va arronsar les espatlles. Si es quedava aturat la fred dominava el seu cos. Preocupat pel seu mal estat físic va decidir que no podia aturar-se i va seguir caminant. Al cap d'unes passes ja li tremolava tot el cos i les mans i els braços es congelaven per segons. Es feia difícil mantenir una respiració constant i va començar a córrer en la mateixa direcció. Desesperat i sense deixar de moure's va mantenir un ritme constant durant gairebé mitja hora però la temperatura seguia baixant a grans velocitats. Cada vegada més dominat pels nervis mirava a banda i banda i intentava trobar solucions amb allò que l'envoltava. Al seu voltant hi seguia la mateixa escena però la vegetació s'anava recobrint d'una gebrada inquebrantable. Va intentar enfilarse pel tronc d'un arbre, va provar d'afinar l'oïda i seguir el so d'algun animal. S'acabaven les opcions i el fred ja era insuportable. Es va posar les mans i els braços dins del turban li tapava la boca i del nas no en deixava de rajar mocositat líquida. Va notar un fort mal de cap i premia les dents tensionant totes les parts de la cara. el turbant queia a cada passa que feia i la desesperació es feia poderosa. Es va deixar caure. Primer el tronc inferior va precipitar-se cap a la dreta, va picar amb la cadera contra el terra i llavors va rebotar el cap i les espatlles aixecant un petit polsim de sorreta marronosa. La llum natural de la lluna va il·luminar la darrera escena que van veure els seus ulls. Veia els troncs dels arbres de forma horitzontal mentre reposava el cap a terra. Tot el cos tremolava descontrolat repicant contra el terra. Amb les mans per dins dels pantalons s'intentava escalfar el glutis. I de cop i volta van cedir les forces. Va anar tancant les parpelles, relaxant el front i fins a tancar, gairebé del tot, els dos ulls.

No va tenir temps ni de discutir algun pensament. De cop i volta tornava a ser allà. En aquella sala infinita, en aquell univers blanc, eixordador i engegador que inhabilitava tots els sentis i el feia totalment incontrolable dels seus moviments. Podia caminar i a mesura que caminava seguia veient el mateix. Un espai tancat però sense final. Una sala en la immensitat, flotant enmig d'un univers sense dimensions. No tenia cap mena de sentit. I ara, tal i com havia experimentat en el darrer somni, tampoc hi havia una porta o un túnel pel qual sortir o passar d'una costat a l'altre d'aquell món. Tenia la percepció d'estar dins de la seva consciència. Podia respirar i articular la boca, però no sentia res de res del que

pronunciés. No podia fer gestos a gran velocitat, tot semblava anar amb una lentitud inviolable. No podia parar de caminar, encara que molt a poc a poc i sense inclinar el cos o canviar de direcció. De fet, es veia a ell mateix dins d'aquella sala però no podia entrar dins del cos per controlar els moviments o calmar els pensaments. Era estressant i angoixant el fet de veure's amb pau però sense control. Era una mena d'estat d'embriaguesa permanent copsat per una part del seu conscient totalment desperta. Podien passar anys allà dins, es feia eterna l'espera per algun fet que no acabava d'arribar mai. I, de sobte, veus. Va notar que entrava dins del seu cos. Que la consciència recuperava les dimensions del món real. Va notar que el seu cos es desplaçava a l'espai a una velocitat més accelerada. Va notar que algú s'apropava a ell. Encara amb els ulls tancats ja havia abandonat la sala infinita i ara veia fosc. Notava que era envoltat d'una o dues persones, que parlaven amb veu calmada i en un idioma irreconeixible. Va concentrar tots els esforços per obrir els ulls. Al cap d'uns intents va alçar les parpelles. Es trobava en la mateixa posició corporal en la que recordava haver caigut al terra inconscient i congelat de fred. Encara amb les retines humides i amb línies borroses interferint va poder obrir els ulls i establir un primer contacte amb l'espai. Era dins d'una habitació, entrava llum solar del dia més aviat blanquinosa que, juntament amb la llum d'algunes espelmes donava forma a les primeres imatges que interpretava el seu cervell. Va poder identificar una de les siluetes que es van incorporar cap a ell al haver percebut que es despertava. S'hi va acostar ràpidament pronunciant alguns mots i va fer senyals a alguna altra persona. Va atènyer-se cap a ell però just quan semblava que anaven a tocar-se els dos cossos, la silueta va frenar i l'Abraham va comprendre que estava lligat i amordassat en una mena de camilla. Una segona persona es va posicionar al seu costat i les dues, de forma sincronitzada, van inclinar el cap en la mateixa direcció que l'Abraham i van intercanviar les primeres mirades. L'Abraham encara no tenia els ulls oberts del tot i intentava moure les pupil·les per veure tot el que l'envoltava. Les dues persones van separar-se i van tornar de nou amb les mans plenes de fulles, flors, insectes i altres elements indescriptibles que van oferir a l'Abraham situant les seves mans prop de la boca. L'Abraham va tardar uns segons en reaccionar i això va acabar amb la paciència d'aquells dos individus. Van deixar anar el que sostenien entre les mans i es van fer enrere. L'Abraham va intentar incorporar el

cos sobre la superfície en la que es trobava i va poder inclinar el cap cap amunt amb una posició més còmode des de la que podia fer baixar els pensaments, observar el sostre d'aquella estància i preparar un nou intent d'alliberament personal. Just a dalt del seu cos hi reposaven branques i troncs prims i marronosos entre els quals s'escolaven rajos de llums metàl·lics. Va comprovar que ja no feia gens de fred. Més aviat, la suor començava a regalimar des dels cabells i notava la temperatura corporal molt alta. Va percebre que era damunt d'una muntanya de palla o blat ja que se li punxaven algunes herbes a l'esquena i a les cames. De nou, els dos éssers van situar-se prop de l'Abraham i ara des d'un pla superior es van inclinar cap a la seva cara. Es miraven encuriós i feien ganyotes a l'Abraham que seguia sense donar resposta.

- Qui sou vosaltres? On sóc? Em podeu deslligar d'una vegada.- va exclamar gairebé l'Abraham amb una veu de ressaca i regirant les espatlles per acompanyar el seu desig amb l'expressió corporal.

Els dos individus es van mirar, van donar la volta per apropar-se i van murmurar paraules que l'Abraham no reconeixia.

- Si us plauuuuuu.- L'Abraham, gairebé plorant, pregava clemència i llibertat- - Dieu alguna cosa, us ho demano! Per favor!-, seguia reclamant l'Abraham mentre els altres dos éssers semblaven no reaccionar.

Al cap d'uns minuts, un d'ells es va dirigir als peus de l'Abraham i en va deslligar les cordes que premien els seus turmells. L'Abraham va incorporar els genolls i va esperar que prosseguís amb l'alliberament dels braços i el tors. Va ser a un ritme molt lent i meditat. A poc a poc, van anar deslligant l'Abraham i entre els dos el van incorporar lentament. L'Abraham, més tranquil va decidir estirar i mirar-se cara a cara amb aquelles dues persones. Semblaven tranquil·les i el seu posat era pacífic i curiós. Van tornar a apropar les herbes a l'Abraham i amb un subtil moviment de cap i tancant els ulls el van convidar a empassar-se aquella ofrena. L'Abraham va estirar les mans i es va decidir asseure damunt del seu propi pes buscant una posició més còmode. No en tenia ni idea d'on podia ser ni de qui era aquella gent. A mesura que passaven els minuts podia examinar més elements d'aquella habitació. Les parets fosques eren d'un material natural poc resistent i irregular. La sala no tenia més de trenta metres quadrats, tenia una forma circular i hi havien tres sortides sense cap portes que permetien entreveure part de l'exterior. No semblava ser un dia assolellat i això preocupant

a l'Abraham que tenia una sensació tèrmica dels estius més calorosos al desert. Una de les persones es va acomiadar de l'altre i després d'encaixar-se les mans es va quedar observant a l'Abraham uns segons fins que va desaparèixer lentament i amb el cos corbat endavant per una de les portes. L'altre persona li va posar la mà el pit i el va acompanyar amb un gest suau perquè tornés a estirar-se. Aquest cop sense lligar-lo, l'Abraham va cedir i ben trasbalsat va decidir tancar els ulls i començar a posar en marxa la memòria. L'altre persona va seure al terra, prop de l'Abraham i amb les cames creuades. També va tancar els ulls.

L'Abraham recordava aquelles hores al bosc en què es feia fosc i l'ambient es refredava. Va pensar que havia de trobar la llibreta i el mòbil i també el turbant que ja no el duia al damunt. Va aturar el pensament en preguntar-se en quin racó del planeta podia trobar-se i no tenia ni una sola resposta per entendre com havia sortit del desert. Tenia la sensació d'haver estat al límit de la vida en les últimes hores però tampoc tenia cap recurs per comprovar quant temps havia passat des que va veure marxar els touaregs. Movia els dits de les mans i rotava els turmells. Estava nerviós però tenia una pau interior que el protegia d'entrar en un estat de pànic. Va pensar en la sala buida dels somnis que es repetien constantment i de cop i volta va sentir una veu. No era la seva consciència però li parlava com si el conegués de tota la vida. Va oblidar per complet el món físic en el que es trobava i va perseguir la veu amb el pensament. Tenia el cos en tensió i rebuscava entre el record per associar aquella veu a alguna persona coneguda. Era una veu més aviat femenina, un to calmat que li repetia paraules a poc a poc i entenedores.

- Estigues tranquil. Estàs en un lloc segur. De fet, t'hem salvat.- L'Abraham apuntava mentalment totes aquelles paraules i la seva consciència el transportaven entre guions de pel·lícules conspiranoiques. Volia seguir escoltant la veu però les pauses entre cada paraula eren eternes. A més a més, el seu estat no el permetia expressar les habilitats memorístiques i se li oblidaven les poques paraules que sentia.
- Abraham, és un honor haver-te conegut.- L'Abraham mantenia els ulls tancats i conduïa totes les forces cap a aquell estat mental per intentar comunicar-se amb el narrador.
- Sóc Aaraa (alfabet més limitat, habilitats comunicatives verbals limitades, però grans habilitats cognitives per la telepatia i la connexió mental). Seré

la teva guia. Ara encara no em coneixes però no tinguis por, aviat serem com dues ànimes germanes. Venim de camins molt diferents.- La veu seguia, ara amb mes embrenzida i acotant la informació. Això no ajudava a calmar els nervis de l'Abraham que no volia perdre el fil conductor amb la conversa però tampoc sabia com comunicar-se amb ella.

- Creu-me que sé qui ets. Conec a la Bet, sé que la trobes a faltar. He vist com us heu anat distanciant del David. No és just tot el que has passat però és tot dins del teu cervell. No has caigut en la temptació emocional i la teva perseverança pels somnis t'han portat fins aquí. No tinguis pressa per entendre els processos pels que estàs passant. A poc a poc, t'aniràs deslligant de les pressions emocionals i de les necessitats cognitives. Aquí tan sols necessites racionalitzar els teus pensaments.- Tornava a fer-se una pausa interminable. El silenci pertorbava a l'Abraham però alhora el permetia estructurar les idees. Tot i que no entenia res, la seva experiència personal podia dibuixar una realitat amb les paraules que escoltava.
- Sé que ara no entens res. Sé que vols dir-me moltes coses però encara és massa aviat perquè aprenguis a comunicar-te amb nosaltres. Repeteixo- després d'una pausa més breu les paraules semblaven prendre més força- No tinguis pressa. T'acompanyarem en aquest camí. Et guiaré perquè aprenguis a parlar amb la ment. I, a poc a poc, podré anar resolent els teus dubtes. És massa aviat per donar-te més explicacions. No estàs preparat per tanta informació i el teu cos necessita descansar.- semblava que la veu venia del propi Abraham i deixava de parlar en els moments precisos perquè es pogués fer una idea de la coherència del que deia. Tot i això, l'Abraham no volia reconèixer el seu estat i es negava a acceptar aquelles oracions. La impotència de no poder expressar-se el devorava per dins i esgotava les poques forces que li quedaven.
- Avui la vida et dona l'oportunitat de començar de nou. No malgastis energia els primers dies. No t'esforcis a parlar amb nosaltres, no t'esforcis a entendre més del que pots. Imagina que la realitat que coneixes forma part d'un somni que ja s'ha acabat i ara entres en un altre món. Benvingut a Nerva.

L'Abraham va esperar una bona estona amb la intenció de seguir escoltant. Però ni rastre d'aquella veu. Al cap d'uns minuts va tornar a connectar amb el cos físic i es va recordar dins d'aquella sala. Va obrir els ulls a poc a poc i va provar d'incorporar-se ell mateix. La sala era buida però quan va acabar d'alçar el cos es va adonar que aquella persona seguia asseguda al terra. Ja havia obert els ulls i es mirava a l'Abraham amb un posat inexpressiu. Quan van establir contacte visual, la persona es va alçar a poc a poc i es va quedar dempeus davant l'Abraham. Ell, amb la mirada, va seguir atentament els moviments. La figura humana, d'alçada mitjana, es va acotar les mans obertes al pit i va fer una reverència inclinant el cap cap a l'Abraham i deixant-li entreveure una cabellera jove però despoblada durant uns segons. Va recuperar la posició corporal més aviat recta, va somriure a l'Abraham, va fer mitja volta i va desaparèixer per una de les sortides de la casa.